

brave og skikkelige Folk. Man kan maa-
ske med et tysk Mundheld sige, at det er
„brave Leute, aber schlechte Musikanten“,
der skulle udføre Skatteskalaøvelserne, og
det bliver vel nærmest den Musik, de
skulle have med at bestille. Det staar ikke
for mig saaledes, at disse Skatteraad egent-
lig have nogen Betingelser for at kunne
vejlede Ligningskommissionerne med Hen-
syn til Lovenes Forstaaelse, og i alt Fald
er det sikkert, at de have slet ingen Betin-
gelses for at kunne øve Kontrol med Mand-
talslister o. s. v., hvor der er en nogenlunde
talrig Befolkning. Det har sikkert de kom-
mune Myndigheder i ganske andertedes
Grad Betingelser for at gøre. Lovens §
24 kræver, at Skatteraadene skulle give
Ligningsmyndighederne Vejledning med
Hensyn til Forstaaelse af Lovene, men i
Praksis er det vistnok hyppigst omvendt:
at det er Ligningsmyndighederne, som give
Skatteraadene Vejledning med Hensyn til,
hvorledes Lovene skulle forstaaes. Der sid-
der et æret Medlem her lige overfor mig
og nikker, han har altsaa den samme Op-
fattelse, og det glæder mig, at jeg altsaa
ikke staar alene. I § 27 siges, at de skulle
foretage en Undersøgelse af de skatteplig-
tiges økonomiske Forhold, passe paa, at de
ere opførte paa Mandtalslisterne, og at de
kunne sættes i Skat i en Kommune. Der
siges i § 28, at de skulle foretage en
Prøvelse af Ligningens Forsvarlighed. Jeg
paastaar, at alt dette er ganske illusorisk.
Købstædernes Ligningskommissioner ere
fuldstændig i Stand til at foretage dette
Arbejde, medens Skatteraadene ikke ere i
Stand dertil. Disse Bestemmelser ere der-
for i Loven blevne et tomt Ord, et dødt Bog-
stav, som ingen praktisk Betydning har, un-
dtagen maaske paa enkelte Steder paa Landet
— det skal jeg ikke benægte —, men jeg er
for Resten vis paa, at i Almindelighed
gælder det samme paa Landet som i Køb-
stæderne, at man meget godt kunde und-
være Skatteraadene uden at føle det mind-
ste Savn. I § 29 siges der, at de skulle
gennemgaa Skatteansættelserne; det er
simpelt hen umuligt i Kommuner, hvor der
er et Antal Skatteydere af fra 6,000 til
8,000 og op til 15,000—18,000, og det bliver
heller ikke gjort. Det kan være, at de
pille en enkelt Skatteyder ud og se paa
hans Forhold, men det er ganske over-
flødig, i alt Fald har man ikke nogen
Erfaring for, at det har haft nogen væ-
sentlig Betydning for Skatteansættelsen,
og naar det ikke har det, kan man lige
saa godt undlade at foretage denne Under-
søgelse, thi paa den Maade er Skatteraa-

denes Arbejde ganske planløst. Det er
nemlig givet, at naar dette Arbejde ikke
bliver udført det ene Sted, er det ret over-
flødigt det andet Sted, thi saa fører det i
Virkeligheden ikke til, at man derved faar
en ensartet Skatteligning. Paa Fælles-
mødet, som afholdtes af Ligningskommis-
sionerne, blev det ogsaa oplyst, at det kun
var meget faa Klager, der paakendtes af
Skatteraadet, og at det var uhyre sjældent,
om det nogen Sinde fandt Sted, at det førte
til Forhøjelse af Skatten. Men naar dette
ikke er Tilfældet, er det i Virkeligheden
uden Værdi for Statskassen, thi Hensigten
med Skatteraadene er jo, at de skulde
kontrolere Ligningsmyndighederne paa en
saadan Maade, at Staten var vis paa at
faa, hvad den skulde have. Naar der
imidlertid ikke sker Forhøjelse i Henhold
til deres Arbejde, har Staten ingen Grund
til at bevare Skatteraadene.

Jeg vil yderligere henlede Opmærk-
sommenheden paa Overskriften til § 24: „Den
foreløbige Ansættelse af Indkomst og
Formue“. Den skal forelægges Skatte-
raadet, men denne foreløbige Ansættelse
er i Virkeligheden det samme som den
endelige Ansættelse. Paa det nævnte Møde
blev det ligeledes oplyst, at ikke 1/2 pCt.
af de af Ligningskommissionen skete An-
sættelser blev forandret, og af denne
halve Procent bleve endda de fleste Æn-
dringer ifølge de indkomne Klager fore-
tagne af Ligningskommissionerne selv,
inden Sagerne bleve forelagte Skatteraa-
dene. Det siger sig selv, at Skatteraadene
Arbejde paa det Omraade ikke har
nogen synderlig Værdi. Arbejdet gøres af
Ligningskommissionerne selv, og det er
ret meningsløst, at man har oprettet Skatte-
raadene som en Slags Garanti for, at Sta-
ten skulde faa sit Udbytte af Skatteligning-
ningen. Ligningskommissionerne og Sogne-
raadene paa Landet ere jo for de Kom-
muner, de repræsentere, interesserede i at
gaa Skatteyderne saa nær, som det kan
lade sig gøre, og Staten faar da ogsaa sin
Skat, uden at man behøver at sætte dette
Mistænelighedspræg paa Ligningskommis-
sionerne, som man gør ved Oprethol-
delsen af denne Institution, der nominelt
staar over dem og skal kontrolere deres
Arbejde, men som i Virkeligheden ikke
kan gøre det. Ligningskommissionerne
ere mere interesserede i Kommunernes
Skat, end Skatteraadet er interesseret i
Statens, og Staten faar derfor ved Lignings-
kommissionernes Virksomhed i lige saa høj
Grad sikret sit Udbytte, som den faar det
ved Skatteraadenes Virksomhed. Der er